

En utskrift från Dagens Nyheter, 2018-09-14 07:34
Artikels ursprungsadress: <https://www.dn.se/kultur-noje/konsertrecensioner/konsertrecension-jeff-lynnes-elo-spelar-enbart-paradnummer/>

DAGENS NYHETER.

Konsertrecensioner

Konsertrecension: Jeff Lynne's ELO spelar enbart paradnummer

Uppdaterad Igår Publicerad Igår

Jeff Lynne's ELO på Globen. Foto: Foto: Kristin Carlsson

När Jeff Lynne återupplivar sitt gamla ELO med endast nya medlemmar är resultatet en durkdriven hitmaskin som på många sätt låter bättre än när det begav sig.

4

Konsert

Jeff Lynne's ELO

Scen: Globen, Stockholm

Det är svårt att begripa exakt vad den väldiga rymden och futuristiskt färgglada rymdskepp egentligen har med Electric Light Orchestra att göra, men det fanns ett sådant motiv redan på omslaget till gruppens andra album 1973. Och framme vid den påkostade dubbeln "Out of the blue" 1977, när gruppen just hade fått sitt breda genomslag och tog i som aldrig förr, då var det ELO:s alldeles eget flygande tefat i "Star wars"-inspirerat megaformat som utgjorde omslag.

Trots att inslaget av science fiction i musiken var försumbart och anslaget snarare var retro ända från start, då Jeff Lynne och Roy Wood från 60-talsgruppen The Move fick för sig att starta ett nytt och mer grandios band utifrån det sätt att använda stråkar i rockmusiken som The Beatles visade upp på "I am the walrus".

Knappast ett recept för att erövra världens topplistor, och 1971 års debutalbum är också en fascinerande excentrisk historia.

Snart var dock Roy Wood ute ur bilden, och med honom det sträva och musikaliskt överlastade. I stället var det Jeff Lynnes fallenhet för melodiös hitpop i största allmänhet som tog över, och så småningom en ökande faiblesse för disco och lättsam pastischrock. Med de tre stråkarna i uppsättningen reducerade till lite strössel på toppen.

Samtidigt blev rymdskeppets betydelse bara större. Till sin världsturné 1978 lät bandet bygga en avancerad scen med form av detta rymdskepp, och sen dess har det fungerat som en sorts logotyp för ELO, i lite olika design. Och när Jeff Lynne nu har satt samman en ny version av sitt gamla band – större än någonsin med tolv medlemmar bakom honom, men utan någon annan tidigare medlem – då är det rymdvyer, nebulosor och det kulörta gamla rymdskeppet mest hela tiden på storbildsskärmarna.

Själv ser han nästan lika oförändrad ut. Låt vara fyrtio år äldre, men hårburret, skägget och glasögonen är på plats. Och musiken är så durkdrivet välbevarad att den knappast kan ha varit lika effektiv när den var ny.

I synnerhet som ELO ännu sent på 70-talet fortfarande bar med sig något av symfonirockens ambitioner med upphottad klassisk musik och virtuosa solouppvisningar.

Jeff Lynne's ELO anno 2018 är i stället en ren, rak hitshow, lika professionell som fri från utsvävningar. Nästan varenda låt är ett paradnummer, bara en låt från tre år gamla återkomsten "Alone in the universe" får plats och Traveling Wilburys världsschlager "Handle with care" från 1988 får ersätta de flesta av ELO:s 80-talssinglar (discorökaren "All over the world" från 1980 är nu faktiskt den enda).

Lite lustigt är det att notera hur några av discoflirtarna hör till det som känns mest daterat, med tanke på att 70-talsdisco annars hör till världen mest outtröttligt tidlösa popmusik. Och greppet att integrera några Beethoventeman i Chuck Berrys "Roll over Beethoven" känns lika obegripligt i dag som det var sensationellt då, även om man nog måste inse att den är ofrånkomlig som extranummer.

Men på det stora hela är Jeff Lynne's ELO en nostalgimaskin med förvånansvärt lite damm. Där Jeff Lynne låter intakt också i rösten, även om han släpper en del fraser till sin bakgrundssångare, och där körerna sannolikt låter mer fläckfria än de någonsin har varit.

Nils Hansson

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt